

vsi Slovenci, tudi Primorci, smatrajo Ljubljano svojim glavnim mestom.

Kadar bi se pa slovenski jezik v sodnije vpeljal, naj bi se postavil termin, od katerega naprej bodi ta jezik sodni jezik, da bi se uradniki do tja jeziku privaditi mogli, ker bi jim sicer, posebno v civilnem pravosodji, jako težavno bilo, najedenkrat v jeziku uradovati, v katerem zadostne omike niso dobili.“

Kolekovanje.

V zadnji številki „Slov. Pravnika“ je gosp. V—r v izrazil mnenje, da je neopravičeno, če bi se stranke silile prošnjo za ustavljenje eksekucije tudi s kolekom za pobotnico prevedeti.

Ker se morda večkrat pripeti, da davkarski nadzornik take prošnje nocijonira in mora potem stranka ali pa sodnijski uradnik, kateri je prošnjo sprejel, trikratni znesek koleka za pobotnico plačati, naznanjam, da se mi je v enakem slučaju za tega delj, ker je bilo v prošnji rečeno, da je eksekutor popolnoma plačan, s plačilnim nalogom c. kr. glavne davkarije v Ljubljani od 11. maja 1880 l., št. 377, naložilo plačilo trojnega zneska koleka po skali II. Ker se mi je to neopravičeno zdelo, rekuriral sem do ministerstva.

Spodnje inštanice so rekurz zavrnile, češ da se mora zmirom, kadar se plačilo kje potrjuje, doprinesiti kolek za pobotnico.

Pri rekurzu na ministerstvo sem posebno naglašal, da bi po nazorih spodnjih inštanc v pravdi, kjer se posamežna plačila ugovarjajo in pripoznavajo, morala skoro vsaka vrsta kolekovanja biti, kar gotovo v postavi ni utemeljeno.

C. kr. finančno ministerstvo je z naredbo od 2. aprila 1880, št. 40253, zaukazalo, da se mi mora cela pristojbina odpisati. Motivacije te naredbe nisem dobil v roke. Pri tej priložnosti opozorujem slovenske juriste na brošurico: „Andeutungen über die Stempel- und Gebührenbehandlung der gewöhnlich bei Gerichten vorkommenden Eingaben, Urkunden und Schriften,“ katero je izdala c. kr. finančna direkcija v Celovci 23. septembra 1880, pod št. 10716, in v kateri je v 10 straneh vse pri sodnijah navadno kolekovanje v kratkem in jedrnatu razpravljen.

G—n.